

MANUSKRIPTER / MANUSCRIPTS

Mesterhypnotisøren (Lau Lauritzen Sr., DK, 1919)

Nordisk Films Kompagni

Ns 1739 (pdf: p. 2–19)

Det Danske Filminstitut / Danish Film Institute

HYPNOSENS MAGT.

Komisk Film i 34 Billeder af Alfred Kjerulf.

Personerne:

Worm - Skipper.
Juliane - hans Kone.
Else - deres Datter.
Rask - Styrmand.
Crillesen - Hypnotisør.

1.

Ombord paa Skipper Worms Skonnert: "Else".

Else kommer listende forsigtigt op ad Kahytten og kigger omkring. Gaar hen til Daviderne, hvor Redningsbaaden hænger, og giver sig til at fløjte sagte. Lidt efter dukker Styrmand Rasks kække Ansigt frem fra Redningsbaaden, der hænger i Luften. (Eventuelt kan den hænge i Agterenden af Skonnerten) Else smiler glad til ham, og han vinker hende op til sig. Hun klatrer derop.

2.

I Baaden.

Man ser de to unge omfavne og kysse hinanden hjærteligt.

3.

Paa Dækket.

Skipper Worm, en brøsig gammel Knark, kommer fra Kahytten, og giver sig strax til at skænde og smælde med Folkene. Navnlig Skibsdrengen gaar det ud over. Derpaa vender Worm sig til en Matros og spørger: Har De ikke set min Datter? Matrosen benægter det og Worm giver sig nu til at kalde.

4.

I Baaden.

De to Unge bliver bange, da de hører Faderens Stemme og dukker

ned under Tofterne. Derved kommer Baaden i Bevægelse. Den gynger frem og tilbage.

5.

Paa Dækket.

Worm bliver opmærksom paa den gyngende Baad og gaar derhen. Entrer op og finder Synderne. Han kalder dem ned og giver dem en ordentlig Skulle. Else er ulykkelig - Rask flov. Worm koster Else ned i Kahytten, og følger efter, efter at han endnu engang har givet Rask en vældig Omgang.

6.

Kahytten.

Else sidder og græder, da Worm kommer ind. Han tordner: Jeg vil Fanden gale mig ikke have, at Du gaar og kørestererer med den Fløs ! Forstaar Du det ! Else ber og tigger ham, men han er ubønhørlig. Han kommanderer hende til at tage Tøjet paa, hun skal med ham til Byen. De gaar.

7.

Paa Dækket.

Worm og Else gaar i Land - Forinden giver Worm dog Rask og Folkene endnu en Omgang for Lopper. Else gør Pantomime til Rask, at han skal følge efter. De gaar. Og nu faar Rask travlt. Han gaar ogsaa i Land.

8.

En Markedsplads. (Kan tages paa Dyrehavsbakken.)

Worm og Else gaar og kigger paa Stadsen, da Worms Opmærksomhed fanges af et prangende Skilt: Crillesens Hypnotiske Seancer. Ene- staaende Tankeeksperimenter. - Worm standser og foreslaar Else at gaa derind. Hun vil ikke, men han nøder hende til det. Lidt efter ser man Rask komme frem og stille sig udenfor. Else har i Døren vendt sig og ser lige et Glimt af ham.

9.

I Teltet .

Mange Tilskuere. Worm og Else ind. Crillesen, en halvfjøllet

Tankeløser, begynder Seancen. Han opfordrer et Medium til at melde sig, og Worm er strax parat. Worm bliver anbragt paa en Stol paa Scenen, og Crillesen hypnotiserer ham. Da han er falden i Hypnose, stikker Else ud af Teltet.

10.

Udenfor Teltet.

Rask modtager hende - De forsvinder op i Skoven.

11.

I Teltet.

Crillesen meddeler Publikum, at han vil hypnotisere Worm saaledes, at denne tror, han er en Dame. Worm begiver sig i Hypnose ned i Salen, hvor han tager et Sjal af en Dame og en Hat af en anden Dame og tager det paa. Han gaar saa op paa Scenen igen, hvor Crillesen atter vækker ham, medens alt Folket jubler. Worm er umaadelig imponeret og takker Crillesen mange Gange. Denne siger: Aa - det er saamænd Ingenting ! Det kan De ogsaa gøre ! Jeg kan se, De har store Evner i den Retning. Worm er nu ovenud henrykt, men bliver mindre begejstret, da han ser, at Else er borte. Han styrter ud af Teltet.

12.

Udenfor Teltet.

Worm ud, men der er ikke Spor af Else. Rasende gaar han sin Vej.

13.

Paa Dækket.

De to Unge sidder pænt og taler sammen paa en Bænk, da Worm kommer. De faar en mægtig Skylle, men Else afværger den ved at spørge ham ud om, hvordan Seancen gik - Worm glemmer strax sin Vrede og fortæller stolt, at han ogsaa har hypnotiske Evner. Else ler ham ud, og Folkene, der har samlet sig om dem og lytter til hans Fortælling, ser ogsaa meget mistroiske ud. Det ophidser Worm i den Grad, at han siger til Rask: Jeg vædder med Dem om, at jeg kan hypnotisere Dem saaledes, at De tror, De er Kaptajn, og jeg en Skibsdreng.

Alle ler, og Else og Rask protesterer. Men nu bliver Worm saa ivrig for at faa Lov til at prøve, at han halvvejs tvinger Rask til at gaa ind paa Forsøget. Rask siger: Top - Jeg vædder igen! Rask tager Plads, og Worm begynder at hypnotisere ham. Midt i det Hele vælter Skibsdrengen ned af to-tre store Kasseroller, han har anbragt sig oven paa. Worm bliver distraheret og farer efter Drengen, der flygter.

14.

Agterude.

Worm haler Drengen ind og klør ham.

15.

Paa Dækket.

Rask springer op og siger til Else og Folkene: Nu skal vi ha' Løjer med den Gamle. Jeg gaar ind paa hans Idéer, og han skal ordentlig komme til at danse efter min Pibe, men I maa allesammen hjælpe mig! De ler og lover ham Støtte. Rask sætter sig igen. Worm og Drengen kommer tilbage. Worm tager fat paany og snart er Rask i Hypnose. Worm betragter ham med forventningsfuld Mine. Rask rejser sig og giver Ordre til øjeblikkelig Afsejling. Folkene begynder at hale Ankeret op og tage Trosserne ind. Worm protesterer: - Vi skal ikke sejle endnu! Rask træder med en brysk Mine hen til ham: - Hvad siger Du Din Lømmel. Her er det mig, der er Kaptajn, og Dig, der er Skibsdreng! Han knalder Worm en Iussing. Rask lader Folkene hale Uniformen af Worm, tager den selv paa. Skibsdrengen faar Rasks Uniform. Skibsdrengen og Folkene griner, medens Worm opfører en vild Krigsdans af Raseri. Ingen tager Hensyn til ham Skonnerten sejler ud af Havnen.

16.

I Kahytten.

Rask kommer ned og tager sig en Whisky af Worms Beholdning. Else kommer ned. De morer sig kostelig og kæler for hinanden. Worm kommer buldrende ned og skriger: - Vaagn op, nu kan det være nok! Rask vender sig imod ham, snapper Worms Revolver fra en Hylde og

truer ham: - Kan Du komme ud Din Hvalp eller skal jeg vende Kølen i Vejret paa Dig ! Pokker tager ved Worm. Else og Rask følger efter.

17.

Paa Dækket.

Rask kommanderer Worm op, i Mærset for at beslaa Sejlene. Worm vil ikke. Rask giver ham en Pøs Vand over Hovedet, truer ham med Pistolen. Worm kravler tænderskærende op i Masten. Folkene jubler.

18.

I Masten.

Worm klamrer sig skælvende af Angst fast i Tovværket. Han kigger ned, kommer i en Fart højere op.

19.

Noget senere.

Paa Dækket.

Rask staar og klemmer Else. Worm kommer anstigende. Rask vender sig imod ham: - Kan Du se Du faar spulet Dækket Din Lømmel af en Skibsdreng ! Han truer ham igen med Revolveren. Worm faar travlt med at spule. Rask faar ham til at fare rundt med Svaberen og en Pøs Vand. Folkene - særlig Skibsdrengen - griner, medens de spytter Langspyt henover Dækket. Worm sveder af Angst og Forsmædelse.

20.

Tekst: Worm sættes til at skrælle Kartofler.

Kabyssen.

Rask puffer Worm ind i Kabyssen til Kokken. Befaler ham at skrælle Kartofler. Worm giver sig tænderskærende ilag med at skrælle. Kasserollerne vælter ned, han ligger og vælter rundt mellem Kasseroller og Kartofler. Kokken skælder ham Bælgen fuld. Rask gaar.

21.

Tekst: Worm maa servere for "Kaptajn" Rask.

I Kahytten .

Bordet er dækket. Rask breder sig paa Kaptajnens Plads. Ved Siden

af ham sidder Else. Worm kommer sveddryppende ned. Rask giver ham Ordre til at servere. Worm gaar.

22.

Ved Kabyssen.

Kokken giver Worm en Terrin med Suppe. Folkene griner, da Worm balancerer afsted med Terrinen.

23.

I Kahytten.

Rask og Else kysses, da Worm kommer med Terrinen. Worm skeler indædt rasende til dem, smider Terrinen i Gulvet, saa Suppe og Skaar ryger omkring: - Vaagn nu op - det er sgu mig der er Kaptajn! Rask farer op. Griber Revolveren. Worm flygter op, forfulgt af Rask.

24.

Paa Dækket.

Rask befaler Folkene at sætte "Skibsdrengen" i Arrest for Opsætsighed. Folkene griber Worm og trækker af med ham. Else kommer hen til Rask. Hun synes, det er Synd. Han siger: - Vi skal rigtig ha' gjort den Gamle blød, saa giver han sig nok!

25.

Et Lukaf.

Folkene putter den ulykkelige Kaptajn Worm ind. Laaser Døren. Han sætter sig og græder.

26.

Tekst: Skonnerten kommer hjem.

Paa Dækket.

Skonnerten fortøjes. Rask og Else gaar iland. Folkene lister grinende bag efter.

27.

Lukaf'et.

Worm sparker Plankerne ud af Døren for at komme ud.

28.

Foran Kaptajn Worms Hus.

Fru Worm staar stor og bred i Døren og venter paa sin Ægtemages Hjemkomst. Rask og Else kommer. Rask omfavner Fru Worm: - God Dag min elskede Viv ! Fru Worm er ved at gaa bag over af Forfærdelse. De gaar ind. Folkene kommer og kigger grinende ind ad Vinduerne.

29.

I Stuen.

Rask lader fuldstændig, som om han er Kaptajn Worm. Fru Worm er maalløs. Else fortæller Moderen, at det er Faderens egen Skyld, han har hypnotiseret Rask. Fru Worm skælder ud paa Manden. Bag Vinduerne ses Folkenes leende Ansigter.

30.

Lukaf'et.

Worm har faaet Døren sparket itu. Løber ud.

31.

Worms Stue.

Rask spiller stadig Rollen som Kaptajn Worm. Denne kommer farende ind. Konen skælder ham Bælgen fuld. Worm er sønderknust: - Det er den forfærdeligste Rejse i mit Liv, bare jeg aldrig havde indladt mig paa den Slags hypnotiske Djævelskab. Jeg aner ikke, hvordan jeg skal faa ham til sig selv igen ! Fru Worm spekulerer lidt, gaar ind i

32.

Sideværelset.

Tager nogle Regninger frem, gaar triumferende med dem ind i

33.

Stuen.

Præsenterer dem for Rask: - Lille Worm, vil Du ikke nok betale de Regninger, som er kommen, medens Du har været borte ? Rask ser paa Regningerne, famler i Lommen. Lader som om han vaagner: - Kaptajn Worm staar jo der ! siger han og peger paa Worm. Worm sprin-

ger glædesstraalende op: - Gudskelov, nu vaagnede han da ! Hans gamle Mod kommer igen. Han vil smide Rask ud. Rask siger: - Hvis Else og jeg ikke faar hinanden, saa melder jeg Dig til Politiet for Hekseri ! Worm bliver betuttet, ser hen paa Konen, sæd siger han: - Ja, tag bare Pigen, jeg tror nok, der kan blive en Kaptajn ud af Dig af den gode gamle Slags ligesom mig selv ! De unge falder i hinandens Arme.

34.

Foran Huset.

Rask og Else kommer ud paa Trappen med hinanden under Armen. Han takker Folkene for deres Bistand. De ler og gratulerer.

----00000000----

Finis.

Oversættelse

fra det engelske Sprog.

Til Brug i en Retssag, efter Begæring
af Herr. Overretssagfører Olesen.

T i t u l æ r K a p t a j n e n .

Elizabeth Hopkin's Mandskab sad i Skumringen paa Dækket og stirrede sløvt paa Lægternes mørke Fremtoninger, medens de stille drev ned med Strømmen, eller diskuterede ivrigt de forskellige Dampers Identitet, medens de hurtig sejlede forbi. Selv ved dette Tidsfordriv faldt Tiden dem lang, og de tænkte længselsfuldt paa visse hyggelige Beværtninger ved Flodbredden, hvor de plejede at søge ind i deres Fritid.

Af Agtelse for Skipperens Ønske, hvilket i sin Virkning næsten kunne lignedes med et kongeligt Bud, blev de ombord denne Aften. En ny Bekendt af Skipperen, en Kollega, der fuskede med Magnetisme, vilde komme og give dem en Prøve paa sin Færdighed, og Skipperen sad paa Skonnertens Ræling i det svage Lys, der strømede ud fra Kabyssen, og forklarede dem nedladende Hypnotismens Vidundere.

"Jeg har aldrig hørt Mage", sagde en, og trak Vejret dybt, da Skipperen havde fortalt et mærkeligt Tilfælde.

"Der er meget, Du inte har hørt om, Bill", sagde en anden, hvis Humør led under Mangel paa Øl. "Men har De set alt det, Herr Kaptajn?"

"Alt", sagde Kaptajnen med Eftertryk. "Han vilde gerne magnetisere mig, og jeg sagde, "Vers'go", sagde jeg, "gør det, Du skal ha Lov, - hvis Du kan, men jeg tror mit Hoved er lidt for kraftig for Dig."

"Og det var det, tør jeg vade", sagde den Mand, der havde været saa oprigtig overfor Bill.

"Han prøvede alt", sagde Skipperen, og saa opgav han det; men han kommer ombord i Aften, og saa kan enhver af Jer, der har Lyst, komme ned i Kabytten og blive gratis magnetiseret."

"Hvorfor kan han ikke gøre det paa Dækket?", sagde Styrmanden, og rejste sig fra Lugen og strakte sin kæmpemæssige Krop.

"Fordi han maa have kunstigt Lys, Georg", sagde Skipperen. "Han satte mig lidt ind i Hemmeligheden, forstaar Du, og han gerne vilde have Folkene lidt blændede først."

Der lød Stemmer fra Bolværket, og Mattevagten kom tilsyne lodsende Kaptajn Zingall ud til Skonnerten, Mandskabet lagde Mærke til, at han kom ombord aldeles som enhver anden, ja han gik endog mere forsigtig end almindelig ned

ad Lejteren. Han var en lille Mand med megen Anstand, med lyse graa Øjne, som var bleven saa anstrængt under Udøvelsen af hans Yndlings Arbejde, at de saa ud som om de gik ud af Hovedet. Han snakkede elskværdigt om Fragter i nogen Tid, og gik saa ind paa, efter hans Kollegas indstændige Anmodning, at gaa ned under og give dem en Prøve paa hans frygtelige Magt.

Til at begynde med var han ikke meget heldig, Folkene stirrede paa de Plader, han gav dem i Hænde, indtil de fik ondt i Øjnene, men i nogen Tid uden Resultat. Bill var den første, som gav efter, og til hans Venners Forundring faldt han i en blid magnetisk Søvn, fra hvilken han vaagnede for at udføre de almindelige dumme Streger, som kendetegner magnetiserede Personer.

"Det er en forunderlig Magt, Du har over dem", sagde Kaptajn Bradd ærbødigt.

Kaptajn Zingall smilede venligt. "Nu", sagde han, "er denne Mand min Slave uden Tankeevne, og hvad jeg end ønsker han skal gøre, det gør han. Vil nogen af Jer have, han skal gøre noget?"

"Ja vel", sagde en af Folkene, "han skylder mig en halv Dollar, og jeg finder, at det vilde være et højst interessant Forsøg, om De kunde faa ham til at betale mig. Om noget kunde faa mig til at tro paa Magnetisme, saa var det det."

"Og han skylder mig atten Pence", sagde en anden Sømand ivrig.

"En ad Gangen" sagde den første Taler skarpt.

"Og han har skyldt mig fem Shillings i almindelige Tider," sagde Kokken i en lidet tillidsvækkende Tone.

Kaptajn Zingall vendte sig til sit Medium. "Du skylder den Mand en halv Crown", sagde han, og pegede paa Manden, "den der 18 Pence, og den Mand fem Shillings. Betal dem."

Paa den mest selvfølgelige Maade af Verden, rodede Bill i sine Lommer, og tog nogle fedtede Mønter op og betalte de nævnte Beløb til meget stor Glæde for de Vedkommende.

"In, Du forbarmende," sagde Styrmanden, stirrende. "Jeg troede Magnetisme var noget Sludder. Bring ham nu til sig selv igen."

"Men fortæl ham ikke, hvad han har gjort", sagde Kokken.

Zingall bragte med nogle faa Strøg sit Medium til sig selv igen, og stilfærdig tog han Plads imellem de andre.

"Hvordan var det, Bill?", spurgte Joe. "Kan Du huske, hvad Du gjorde?"

Bill rystede paa Hovedet.

"Prøv ikke derpaa", sagde Kokken indtrængende.

"Jeg vilde gerne have Dig under Behandling", sagde Zingall, og saa paa Styrmanden.

"Det kan Du ikke", sagde denne hurtigt.

"Lad mig foreøge", sagde Zingall overtalende.

"Aa, ja", sagde Skipperen, "for min Skyld, Georg."

"Vel, jeg har ikke megen Lyst dertil", sagde Styrmanden nglende; "men lad mig ikke betale disse Fyre Penge, er De med."

"Nej, paa ingen Maade", sagde Zingall.

"Hvad skal det betyde?" Giv Fyrene Penge?", sagde Bill, og vendte sig forskrækket mod Kokken.

"Det ved jeg ikke" sagde Kokken ligegyldigt. "Pas kun paa ham, Bill", tilføjede han ivrigt.

Men Bill havde noget vigtigere at foretage sig, han følte i sine Lommer og prøvede i en Fart at gøre sin kontante Beholdning op. Det var umuligt at foretage noget andet, medens han var i Færd dermed, og Situationen blev saa spændt og hans Tale saa uhyggelig, at Skipperen blev nødt til af Hensyn til Loven og Moralen, at vise ham ud af Kahytten.

"Se paa mig", sagde Zingall til Styrmanden efter at Roen var genoprettet.

Styrmanden adlød, og alle stirrede fortryllet paa Kampen mellem den brutale Styrke og den hemmelige Videnskab. Langsomt, meget langsomt triumferede Videnskaben, efter flere Gange at være bleven afbrudt ved Bills skrækindjagende Trusler, der banede sig Vej ned gennem Kahytstrappen. Saa faldt Styrmanden pludselig frem over, og vilde være falden, dersom ikke stærke Arme havde grebet ham og bragt ham til Bæde.

"Jeg skal nu vise Jer noget, dersom jeg kan," sagde Zingall og tørrede Panden; "men jeg ved ikke, hvorledes det vil falde ud, da jeg kun er en Begynder i dette Felt og aldrig har prøvet det før. Hvis Du ikke har noget derimod, Kaptajn, vil jeg nu fortælle ham, at han er Kaptajn Bradd, og at Du er Styrmanden."

"Klem bare paa", sagde den fornøjelige Bradd.

Kaptajn Zingall tog fat med fuld Kraft. Med nogle faa hurtige Strøg vækkede han Styrmanden af hans Dvale og fixerede ham med sine stikkende Øjne.

"Du er Kaptajn Bradd, Fører af dette Skib.", sagde han langsomt.

"Ja vel", sagde Styrmanden alvorligt.

"Og det er Din Styrmand, Georg," sagde Zingall og pegede paa den stærkt interesserede Bradd.

"Ja vel", sagde Styrmanden igen med et Suk.

"Tag saa Kommandoen," sagde Zingall, forlod ham med en veltilfreds Mine og satte sig paa Kistebanken.

Styrmanden rettede sig og saa sig om med en rolig bydende Mine.

"Georg", sagde han, og vendte sig pludselig om imod Skipperen med en

ganke god Efterligning af hans Stemme.

"Herr Kaptajn," sagde Skipperen, med et fornsjeligt Øjekast til Zingall.

"En Ven af mig, ved Navn Kaptajn Zingall kommer ombord i Aften", sagde Styrmanden, langsomt. "Skaf noget Whisky til ham fra mit Lukaf"

"Ja vel" Herr Kaptajn", sagde den fornsjelige Bradd.

"Kun en Bundskjuler vil være tiltrækkelig," vedblev Styrmanden, "fyld ikke mere paa, han drikker som en Svamp."

"Det har jeg aldrig sagt, Kaptajn," sagde Bradd ivrigt hviskende, "Det kunde aldrig falde mig ind."

"Hej, det ved jeg, Du ikke vilde", sagde Zingall, som stirrede vist paa en næsten tømt Whiskyflaske paa Bordet.

"Og lad ikke Din Tobakspung ligge fremme, Georg,"^{vedblev Styrmanden} ivrigt hviskende.

Skipperen lo tvungent, og saa urolig paa ham.

"Om der nogensinde har været en Haj efter Tobak, Georg, saa er det ham," sagde Styrmanden fortrolig hviskende.

Kaptajn Zingall, som netop var i Færd med at stoppe sin Pibe af den Pung, som Skipperen selv havde skubbet hen til ham, lagde den omhyggelig tilbage paa Bordet igen, og idet han saa vist paa sin Ven, kradsede^{han} Tobakken, der allerede var i Piben ud igen og lagde den paa Plads. Under den Stilhed, der paafulgte, tog Styrmanden Whiskyflasken, holdte dens Indhold ud i et Glas, kom lidt Vand deri, og drak med Velbehag.

Han lænede sig tilbage paa Kistebænken og smækkede med Læberne. Der hørtes en svag Latter fra en af Folkene, og idet han hurtig saa op, syntes han først nu at lægge Mærke til dem. "Hvad gør I hernede?" raabte han. "Hvad vil I?"

"Intet, Herr Kaptajn," sagde Kokken. "Vi tænkte kun - - -"

"Afsted med det samme", raabte Styrmanden og rejste sig.

"Bliv, hvor Du er", sagde Skipperen skarpt.

"Georg!" sagde Styrmanden, med en pibende Stemme, i hvilken han prøvede paa at kopiere Skipperen.

"Bring ham til sig selv igen", Zingall", sagde Skipperen, irriteret. "Jeg har nok af dette. Jeg skal lære ham, hvem der er hvem."

Med et tillidsfuldt Smil rejste Zingall sig rolig op fra Kistebænken, og fæstede sit frygtelige Blik paa Styrmanden. Denne for tilbage og stirrede paa ham med aaben Munn

"Hvem Fanden gloer Du paa?" spurgte han barsk.

Zingall holdt ham stadig fast med sit Blik, klappede i Hænderne, og idet han gik hen til ham, pustede han ham stærkt i Ansigtet. Med et formeligt Rvin af Raseri greb Styrmanden ham om Livet, kastede ham haardt ned mod Gulvet,

holdt ham der og greb ham i Struben.

"Hjælp", raabte Zingall med halvkvalt Stemme, "tag ham bort."

"Hvorfor bringer Du ham ikke til sig selv igen?" hylede Skipperen irriteret. "Hvad nytter det at lege med ham?"

Zingalls Svar, der var ganske intetsigende, bestod næsten udelukkende af Førbandelser over hans Vens Mangel paa Forstaaelse.

"Blæs ham igen i Ansigtet, Herr Kaptajn.", sagde Kokken og bøjede sig venlig ned.

"Tag ham bort," hylede Zingall; "han slaar mig ihjel."

Skipperen skyndte sig at komme sin Ven til Hjælp, men Styrmanden, som havde vældige Kræfter og en Kæmpeskikkelse, kastede sig blot tilbage og klemte ham op imod Skottet. Derpaa slap han tilsyneladende tilfreds, den slukørede Zingall, og stod stille og saa paa ham.

"Hvorfor - bringer - Du - ham - ikke - til - sig - selv - igen?" stammede Skipperen hæsblesende.

"Han er ikke mere i min Magt" sagde Zingall, og rejste sig rask op. "Jeg har før hørt om saadanne Tilfælde, jeg er jo kun en Begynder i Faget, men jeg tør nok sige, at om et Par Aars-Tid ---"

Skipperen rasede imod ham, og Styrmanden, som pludselig igen fik Sjænen op for Mandskabets ubehagelige Hærvarelse, jog dem op ad Kahytstrappen, og forfulgte dem til Folkelukafet.

"Det var en dejlig Histørie", sagde Bradd indigneret. "Hvorfor bringer Du ham ikke til sig selv igen?"

"Fordi jeg ikke kan", sagde Zingall kort. "Det maa gaa bort med Tiden."

"Gaa bort med Tiden", gentog Skipperen.

"Han er under Hypnose nu", sagde Zingall, "og jeg kan naturligvis ikke sige, hvorlænge det vil vare, men i hvad Du end gør, saa gør ham ikke paa nogen Maade imod."

"Aah, gør ham ikke imod", gentog Bradd spydigt, "og Du kalder Dig for en Mesmerianer."

Zingall rettede sig lidt stolt. "Haa, se nu hvad jeg har gjort", sagde han. "Sagen er, at jeg var fuldt ladet med Elektricitet, da jeg kom ombord, og han har faaet det altsammen nu. Det har gjort mig svag, og indtil min Viljekraft i ham forsvinder, er han Kaptajn paa dette Skib."

"Og hvad bliver der af mig?", sagde Bradd.

"Du er Styrmanden", sagde Zingall, "og husk for Din egen Skyld paa, at Du handler derefter. Dersom Du ikke gør ham imod, tvivler jeg ikke paa, at alt vil gaa godt; men dersom Du gør det, vil han sandsynligvis myrde Dig i et Anfald af Raseri, og - han vil ikke være ansvarlig derfor. God Nat."

"Du vil da ikke gaa?", sagde Bradd, og grab fat i hans Arme.

"Jo, jeg vil", sagde den anden. "Det synes som om han har faaet en stærk Uvilje imod mig, og dersom jeg bliver her, vil det kun forværre hans Tilstand."

Han løb rask op paa Dækket og idet han undgik et stygt Angreb fra Styrmanden, der havde lyttet, sprang han hen til Lejteren og kravlede hurtigt i Land.

Skipperen, der var medtaget og forskrækket, saa op, da den falske Skipper kom ned.

"Jeg gaar til Køjs, Georg", sagde Styrmanden, og stirrede paa ham.

"Jeg føler mig lidt tung. Kald paa mig lidt før Højtande."

"Hvor vil Du lægge Dig?", spurgte Skipperen.

"Lægge mig?", sagde Styrmanden, "naturligvis i min Kahyt."

Han tog den tomme Flaske fra Bordet, aabnede Døren til Kahytten, lukkede den lige for Næsen af dens rasende Bjermand, og laasede den. Derpaa lænede han sig over Køjen, pressede Hovedpuden imod sin Mund og gav sine Følelser Luft, indtil han var næsten kvalt.

Hadde Kaptajnen mulig haft nogen Tro paa Søvnens helbredende Virkning, saa blev den skaanselsløst tilintetgjort, da Styrmanden næste Morgen kom op paa Dækket, og opdagede, at de uden at vække ham havde ladet Skonnerten løbe ud. Hans hypnotiske Tilstand syntes næsten at være stærkere en nogensinde, og idet han skubbede Skipperen fra Roret, tog han det selv, og holdt en kort og skarp Formaningstale for ham om Betydningen af at være lydige.

"Jeg ved, at Du er en god Fyr, Georg Smith", sagde han mildt, "ingen kunde ønske sig en bedre, men saalænge jeg er Fører for dette Skib, tilkommer det ikke Dig at tage Dig af Tingene paa den Maade Du gør."

"Men Du forstaar ikke", sagde Skipperen, idet han prøvede paa at overvinde hans Sindstilstand. "Se nu paa mig, Georg".

"Hvem kalder Du Georg?" sagde Styrmanden skarpt.

"Naa, ja da, se nu paa mig", sagde Skipperen, idet han undgik Skaret.

"Jeg skal om et Øjeblik se paa Dig paa en Maade, Du ikke vil synes om," sagde Styrmanden rasende.

"Jeg vil gerne forklare Dig Sammenhængen," sagde Skipperen. "Kan Du huske Kaptajn Zingali, som var ombord i Aftes?"

"Den lille Mand med det snavsede Udseende, som blev ved med at stirre paa mig?" spurgte Styrmanden.

"Ja vel, jeg ved ikke noget om, hvorvidt han er skivset", sagde Skipperen, men han er det. Ved Du, hvad han gjorde ved Dig, Geo --"

"Naa, da", sagde Styrmanden skarpt.

"Han magnetiserede Dig", sagde Skipperen haastigt. "Vær nu ganske rolig: Du siger, at Du er Benjamin Bradd, dette Skibs Fører, ikke sandt?"

"Ja det gør jeg", sagde Styrmanden. "Lad mig se den, som siger, at jeg ikke er det".

"Igaar", sagde Skipperen, og tog Mod til sig, han talte langsomt og inderligt, "var Du Georg Smith, Styrmanden, men min Ven, Kaptajn Zingall magnetiserede Dig og fik Dig til at tro, at Du var mig."

"Nu ser jeg, hvordan det hænger sammen", sagde Styrmanden alvorligt. "Du er drukken; Du har været i Lag med min Whisky."

"Kald Mandekabet op, og spørg dem saa," sagde Bradd fortvivlet.

"Kald Du dem selv op, Du Daarekistelen," sagde Styrmanden, højt nok til at Folkene kunde høre det. "Dersom nogen vover at spille Hejgut med mig, saa skal jeg mase ham sønder og sammen, forstaar Du."

For at efterkomme Kaptajn Bradd's Ordre kom Mandekabet op, og da han anmodede dem om, at fortælle Styrmanden, at han var Styrmanden, og at han for Øjeblikket arbejdede under en Hypnose, blev de staaende stille og skubbede sig op til hinanden og betragtede ham uroligt.

"Naa," sagde sidstnevnte endelig, "hvorfor taler I ikke og fortæller Georg, at han er lidt vild paa Karetten?"

"Det har vi ikke noget med at gøre, Kaptajn," sagde Bill meget ærbødig.

"Men Pokker staa i det hele," sagde Styrmanden og tog et veldigt Tag i hans Krave, "Du ved jo, at jeg er Kaptajnen, ikke sandt?"

"Naturligvis, ved jeg det," sagde Bill.

"Der kan Du se, Georg," sagde Styrmanden, slap ham, og vendte sig til den rasende Bradd: "Hører Du det? Nu skal jeg sige Dig noget, hør nu godt efter. Enten er Du drukken, eller ogsaa er der noget galt med Dit Hovede. Gaa ned og læg Dig, og hvis Du ikke mere kommer til mig med Dit Sludder, skal jeg glemme det for denne Gang."

Han beordrede Mandekabet forud igen, og da han ønskede at efterlade et varigt Minde om sin Kommando over Skibet, lod han Kabyssen male paany med rødt og blaat, og lod en Mængde gamle Sager, som han som Styrmand forgeves havde kasseret, kaste overbord. Skipperen stod hjælpeløs og saa til, medens det blev gjort, og gik saa af egen Drift nedenunder og lagde sig, da det var den eneste Maade, paa hvilken han kunde bevare sin sunde Fornuft, eller sin Sindsligevægt, som han følte var uundværlig under disse Omstændigheder.

I Stedet for at Tiden skulde bringe Styrmanden til Fornøft, syntes den kun at bestyrke ham i hans Galskab, og Skipperen lod, efter endnu et Forøgg paa at overbevise ham, Sagerne gaa som de kunde, idet han bestemte sig til at lade ham sætte fast, saa snart de naaede i Havn.

De naaede Tidescroft tidlig paa Eftermiddagen, men inden de løb ind i Havnen, led Styrmanden, som om han havde en svag Fornemmelse om, at dette vilde blive hans sidste Kommandoord, Mandskabet kalde op til sig, og holdt en rørende lille Formaningstale for dem om deres Opførsel, naar de skulde i Land. Han advarede dem imod Beværtningerne og andre Farer, og mindede dem kærligt om deres Pligter som Egtemænd og Fædre. "Gaa altid hjem til Jeres Kone og Børn, mine Gutter," fortsatte han medtaget, "ligesom jeg gaar hjem til mine."

"Hvad, han har jo ingen," hviskede Bill stikkende.

"Vær ikke toset, Bill", sagde Kokken, "han mener Kaptajnens. Kan Du ikke forestaa, han er Kaptajn nu."

Det var saa klart som Dagen, og Kaptajnens Sindsbevægelse var skrækindjagende - han var paa sin Vis næsten at ligne med en fuldstændig Othello. - Han gik ustandselig op og ned ad Dækket og kastede irriterede Blikke mod Land og saasnart Skonnerten tørnede mod Kajens Side, sprang han op paa Lønningen og hoppede i Land. Styrmanden gav Agt paa ham med et slet dulgt Grin, og gik derpaa, efter at have gjort Skibet klart, ned for at styrke sig med en Dram af Kaptajnens Whisky som for at sætte kronen paa Verket. Han gik op paa Dækket igen og gik i Land uden at høre Mandskabets Hvisken.

Imidlertid var Kaptajn Bradd kommet hjem og drøftede Situationen med sin forbavsede Agtefælle. Hun lod haant om Tanken om Politi og Lægebehandling, da den rimeligvis vilde foraarsage Forviklinger med Rederiet, og til Trods for hendes Hænds Indvendinger, holdt hun paa at møde Styrmanden alene.

"Gaa Du nu ud i Køkkenet", sagde hun, og saa ud ad Vinduet. "Der kommer han, Du skal se, hvorledes jeg skal ordne ham."

Skipperen saa ud ad Vinduet, og saa Kaptajn Zingalls ulykkelige Offer komme langsomt nærmere. Hans Kone trak ham bort, og skubbede ham til Trods for hans Indvendinger ind i det næste Værelse og lukkede Døren.

Hun sad i Sofaen og syede roligt, da Styrmanden, hvis Dristighed hurtig svigtede ham, traadte ind. Hendes Væsen gav ham ingensomhelst Opmuntring, og idet han forlegen kom ind, tog han en Stol.

"Jeg er kommet hjem," sagde han omsider.

"Jeg ser det, Ben", sagde Fru Bradd roligt.

"Han har fortalt hende det," sagde Styrmanden til sig selv.

"Er Børnene raske?", spurgte han efter nok en Pause.

"Ja", sagde Fru Bradd ligefremere. Lille Joe er næsten gaaet ud af sine støvler."

"Aah!" sagde Styrmanden, forferdet.

"Jeg har ventet paa, at Du skulde komme hjem, Ben", sagde Fru Bradd ef-

ter en Pause. "Jeg vil bede Dig vejle en Fem Punds Note, som Onkel Dick gav mig."

"Det kan jeg ikke gøre", sagde Styrmanden kort. Kaptajn Bradds Fraværelse virkede foruroligende for en genert Mandsperson i en saadan Situation, og han havde ventet sig en stormfuld Scene, der skulde bringe ham til Fornuft igen.

"Lad mig se, hvad Du har.", sagde Fru Bradd og lænede sig frem.

Styrmanden trak en gammel Læderpung frem og talte Indholdet, to Pund og lidt Szlv.

"Der er ikke fem Pund der", sagde Fru Bradd, "men jeg kan ligesaa godt tage sidste Uges Husholdningspenge, siden Du har dem fremme."

Inden Styrmanden kunde forhindre det, havde hun taget de to Pund og puttet dem i Lommen. Han saa forundret paa hendes rolige Mine, men hun nødte rolig hans Blik, og trommede med sit Fingerbøl paa Bordet.

"Nej, Nej, jeg har selv Brug for Pengene", sagde Styrmanden tilsidst. Han tog Hænderne op til sit Hovede og begyndte at forberede sig til den store Forvandlingscene. "Mit Hovede er fortunlet," sagde han i en klukkende Tone. "Hvad har jeg her at bestille? Hvor er jeg?"

"Gud forbarne sig, hvad gaar der af Manden?", sagde Fru Bradd med et Skrig. Hun greb en Skaal med Blomster, og kastede ham Indholdet i Ansigtet, ligesom hendes Mand styrtede ind i Værelset. Styrmanden kastede sig ned for hans Fødder, idet han spyttede.

"Hvad har jeg her at gøre", Kaptajn Bradd?", sagde han med sin sædvanlige Stemme.

"Han er kommet til sig selv.", sagde Bradd betaget. "Han er kommet til sig selv. Aah, Georg, Du har været en gal Mand. Ved Du ikke, hvad Du har gjort?"

Styrmanden rystede paa Hovedet, og stirrede rundt i Værelset. "Jeg troede, vi var i London," sagde han og førte Hænderne op til Hovedet. "Du sagde, at Kaptajn Zingall vilde komme ombord. Hvorledes kom vi her? Hvor er jeg?"

Skipperen fortalte ham det hurtig og stakaandet, medens Styrmanden hele Tiden betragtede ham med et ufravendt tvivlende Blik.

"Jeg kan ikke forstaa det", sagde han tilsidst. "Min Hjerne er fuldstændig tom.

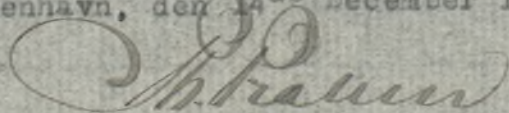
"Fuldstændig tom" sagde Fru Bradd glad. Det kunde godt have været tilfældigt, men hun slog paa sin Lomme, medens hun talte, og den overlistede Styrmand bed sig i Leben, da han opdagede sin Bommert, og vendte sig mod Døren. Agteparret betragtede ham, da han langsomt gik op ad Gaden.

"Det er det mærkverdige", sagde Skipperen, det mærkverdige Tilfælde jeg nogensinde har hørt om."

"Ja, det er det," sagde hans hustru, "og hvad der er endnu mere mærk-
dig for Dig Ben, Du vil gaa i Kirke paa Søndag, og hvad der er det aller mærk-
værdigste er, at Du vil lægge to Guld Sovereigne i Bøssen."

At foranstaaende er en tro og nøjagtig Oversættelse af en Novelle "Brevet
Rank" i Collection of British Authors. Tauchnitz Edition. Vol 3544. Light
Freights. By W. W. Jacobs., attesteres herved.

København, den 14de December 1918.

Undernotar.

Aut. Translator i Engelsk, Fransk
og Spansk.

